

Ανακοίνωση του Κόκκινου Νήματος: 10 σημεία για την αποτίμηση των εκλογικών αποτελεσμάτων

1. Η θριαμβευτική νίκη της ΝΔ και του Κυριάκου Μητσοτάκη αποδεικνύει ότι το κοινωνικό μπλοκ εξουσίας στο οποίο στηρίχτηκε από το 2019 μέχρι και σήμερα παραμένει ισχυρό, συμπαγές και ενισχυμένο, παρά την υλοποίηση επί τέσσερα χρόνια επιθετικών πολιτικών ενάντια στον κόσμο της εργασίας, τη νεολαία και την Αριστερά.

Η νίκη αυτή επιτρέπει στον Μητσοτάκη να συνεχίσει επιθετικά, «νομιμοποιημένος» από το αποτέλεσμα των εκλογών, την ίδια πολιτική. Θα πρέπει να περιμένουμε ένταση των επιθέσεων σε ό,τι εξακολουθεί να είναι εμπόδιο στο ληστρικό μοντέλο συσσώρευσης του κεφαλαίου και ακραίας εκμετάλλευσης της εργασίας που έχει εγκαθιδρυθεί με τα 3 μνημόνια, το «υπερμνημόνιο» του 2018 για την... έξοδο από τα μνημόνια και την τετραετία Μητσοτάκη: στην εργασία και τα συνδικαλιστικά δικαιώματα, στην υγεία, την παιδεία, τα δημόσια και κοινά αγαθά, το κοινωνικό κράτος, τα δημοκρατικά δικαιώματα, την πολιτική για τους πρόσφυγες.

Το γεγονός αυτό σε συνδυασμό με την απογοήτευση που δημιουργούν τα εκλογικά αποτελέσματα στον κόσμο της Αριστεράς και στη μαζική κινηματική πρωτοπορία, θα έχει αρνητικές συνέπειες. Θα χρειαστεί υπομονή, καθαρή σκέψη και ετοιμότητα για αξιοποίηση κάθε ευκαιρίας για οργάνωση των αντιστάσεων στην πολιτική του ώστε να αρχίσει να αντιστρέφεται η βαριά αίσθηση της παντοδυναμίας της κυβέρνησης της ΝΔ - μια αίσθηση που είναι κατανοητή μεν, αλλά ταυτόχρονα υπερβολική.

2. Αυτή η νίκη του αστικού μπλοκ εξουσίας οφείλεται κατά ένα μέρος σε υλικούς όρους. Λόγω των διαδοχικών κρίσεων της πανδημίας και του πολέμου στην Ουκρανία που πυροδότησε τον υψηλό πληθωρισμό, η Ευρωπαϊκή Ένωση κήρυξε τη δημοσιονομική «ευελιξία», επιτρέποντας πολιτική υψηλών δημόσιων δαπανών και άρα υψηλά ελλείμματα. Ταυτόχρονα, εγκαθίδρυσε το Ταμείο Ανθεκτικότητας και Ανάκαμψης (ΤΑΑ - RRF), από το οποίο άρχισαν να εισρέουν στην Ελλάδα πολλά δις. ευρώ (συνολικά 31 μέχρι και το τέλος του 2026).

Έτσι, η κυβέρνηση του ακρο-νεοφιλελεύθερου Μητσοτάκη ήταν η μοναδική από το 2010 που έκανε πολιτική όχι δημοσιονομικής πειθαρχίας αλλά υψηλών ελλειμμάτων και ταυτόχρονα είχε τη δυνατότητα να διαθέσει τεράστια ποσά με τη μορφή κρατικών επιδοτήσεων και κατάλληλης κατανομής των πόρων του Ταμείου Ανάκαμψης. Αξιοποίησε αυτή την ευκαιρία όχι για να στηρίξει τις κοινωνικές υποδομές και το κοινωνικό κράτος, αλλά για να ενισχύσει τους αρμούς του μπλοκ εξουσίας. Δεκάδες δις. ευρώ κρατικών επιδοτήσεων (από τις επιστρεπτές προκαταβολές μέχρι τα διάφορα pass και τις επιδοτήσεις του κόστους της ενέργειας, αλλά και πολλά ακόμη δις. ευρώ του Ταμείου Ανάκαμψης κατευθύνθηκαν στοχευμένα σε μεγάλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις, σε μεσαίες, σε μικρές και σε επαγγελματίες σε όλη τη χώρα.

Μια ανάλογη πανελλαδική «δικτύωση» λειτούργησε, συμπληρωματικά, μέσω του τουρισμού, ο οποίος επεκτείνεται στις μεγάλες πόλεις και τις ορεινές περιοχές και διαχέεται πολύ πέρα από την καλοκαιρινή τουριστική περίοδο. Η πολιτική αυτή έφτασε ως τη βάση της πυραμίδας, με προλήψεις συνοριοφυλάκων, εποχικών και ορισμένου χρόνου σε όλη την έκταση του ευρύτερου δημόσιου τομέα. Το ληστρικό πρότυπο ανάπτυξης που εγκαθίδρυσε η κυβέρνηση με την πολιτική της (καταργώντας από εργατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα μέχρι και περιβαλλοντικές διατάξεις) και οι αθρόες επιδοτήσεις κάθε είδους στο κεφάλαιο, δημιούργησαν τις συνθήκες για έκρηξη κερδών των εισηγημένων στο χρηματιστήριο

επιχειρήσεων, η οποία επίσης πέρασε προς τα κάτω σε μεγάλο μέρος της μεσαίας και μικρής αστικής τάξης.

Η πολιτική αυτή έκανε το σύνολο της αστικής τάξης «έξαλλο» και επιθετικό υποστηρικτή του Μητσοτάκη και αυτή η πολιτική διαχεόταν με μεγάλες δόσεις κυνισμού, παραπληροφόρησης και πολιτικού αποπροσανατολισμού από τα αστικά μίντια, που ήταν «μασίφ» με τον μεγάλο τους χορηγό. Οι υλικοί αυτοί όροι ήταν σημαντικό λιπαντικό και μεγάλο στήριγμα του μπλοκ εξουσίας.

3. Η ήττα του ΣΥΡΙΖΑ έχει συντριπτικό χαρακτήρα. Πρέπει να περιμένουμε και το αποτέλεσμα των εκλογών της 25ης Ιουνίου για να βγάλουμε οριστικό συμπέρασμα, αλλά μπορούν να βγουν ήδη κάποια συμπεράσματα και να γίνει μια πρόβλεψη: Πρώτο, ο ΣΥΡΙΖΑ έχασε σχεδόν 400.000 ψήφους, από τις συνολικά 600.000 που μειώθηκε, στις εργατικές και πληθειακές περιοχές της Αττικής (π.χ. Β' Πειραιώς, Β2 Δυτικού Τομέα, Β' Δυτικής Αττικής), όπου γνώρισε συντριπτική υποχώρηση. Ο ΣΥΡΙΖΑ έχασε δηλαδή μεγάλο μέρος της εργατικής και πληθειακής του βάσης. Δεύτερο, έχασε τη μαζική του επιρροή σε περιοχές όπως η Κρήτη, η Θεσσαλία, η Ήπειρος και τμήματα της Πελοποννήσου, όπου ο πολιτικός ριζοσπαστισμός της μεταπολίτευσης μετατόπισε τις πολιτικές εκπροσωπήσεις αριστερότερα της παλιάς Ένωσης Κέντρου - κυρίως στο ΠΑΣΟΚ και δευτερευόντως στην Αριστερά. Το 2012 και τον Ιανουάριο του 2015, η εκδήλωση μαζικού και ριζοσπαστικού κινήματος ενάντια στις μνημονιακές πολιτικές στο πλαίσιο της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού και της κρίσης του αστικού πολιτικού συστήματος, προκάλεσε μαζικές μετατοπίσεις στην πολιτική εκπροσώπηση κοινωνικών δυνάμεων.

Ο ΣΥΡΙΖΑ αναδείχθηκε σε ηγεσία του αντιμνημονιακού αγώνα και σε πολιτικό εκπρόσωπο εργατικών και πληθειακών στρωμάτων αλλά και σημαντικού τμήματος της μικροαστικής τάξης, που σε κείνες τις συνθήκες δέχθηκε συντριπτικές πιέσεις και βίωσε ακραία ανασφάλεια. Τέτοιας έκτασης μετατοπίσεις στην πολιτική εκπροσώπηση κοινωνικών στρωμάτων γίνονται σε εξαιρετικές ιστορικές στιγμές και όταν καταρρέουν, όπως τώρα με τον ΣΥΡΙΖΑ, είναι δύσκολο να ανακτηθούν - και πάντως όχι άμεσα ούτε φυσικά με όρους τακτικών επιλογών και στροφών. Έτσι, η κρίση του ΣΥΡΙΖΑ θα είναι μεγάλη και υπαρξιακή και θα έχει πολλά ακόμη επεισόδια.

4. Η ελπίδα αριστερού και εργατολαϊκού κόσμου του ΣΥΡΙΖΑ ότι αυτή η ήττα θα προκαλέσει κάποιου είδους στροφή αριστερά είναι μάταιη: Ήδη ο κομματικός λόγος που εκπέμπεται δημόσια αναφέρεται σε οτιδήποτε άλλο εκτός από τις πραγματικές αιτίες αυτής της ήττας, σε μια προσπάθεια να αναζητηθούν οι αιτίες οπουδήποτε αλλού εκτός από τη στρατηγική και τη συνολική πολιτική του φυσιογνωμίου: τη μετατροπή του Όχι του δημοψηφίσματος σε ναι, τη μνημονιακή του θητεία, το γεγονός ότι μετά το 2019 διέψευσε τον δικό του ισχυρισμό πως έκανε ό,τι έκανε «με το πιστόλι στον κρόταφο» και ύστερα από τα μνημόνια θα επέστρεφε στον παλιό ριζοσπαστικό του εαυτό, το «ξενέρωμα» του κόσμου του από τη μη αντιπολίτευση στο διάστημα 2019 - 2023, τη στροφή στο πολιτικό κέντρο (ΠΑΣΟΚ) και τη μεσαία τάξη ταυτόχρονα με το έλλειμμα απεύθυνσης και αναφοράς στην εργατική τάξη, τον απόλυτο σεβασμό στα δικά του μνημονιακά πεπραγμένα αλλά και συνολικά στις δεσμεύσεις για το πλαίσιο δημοσιονομικής πειθαρχίας που ο ίδιος υπέγραψε το 2018 με την υποτιθέμενη συμφωνία εξόδου από τα μνημόνια κ.λπ. κ.λπ.

Να σημειώσουμε επίσης την μετατροπή του σε υπέρμαχο ακραίων εξοπλιστικών δαπανών, σε προστάτη των συνόρων έναντι των προσφύγων και μεταναστών/τριών, σε υπέρμαχο του φράχτη στον Έβρο, κ.λπ. Επειδή είναι ανίκανος να στραφεί σε μια αναθεώρηση πολιτικής και προσανατολισμού, είναι ανίκανος τόσο να βγει από τον φαύλο κύκλο της κρίσης του, που μόλις άρχισε, όσο και -πολύ περισσότερο- να κάνει στροφή αριστερά.

5. Η αναζήτηση από τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και το ΜΕΡΑ25, άλλοθι για την ήττα με τις αναφορές περί μαζικής συντηρητικής στροφής στην κοινωνία είναι ένας πολιτικά ανέντιμος και αβάσιμος ισχυρισμός. Βεβαίως, η επικράτηση του νεοφιλελευθερισμού από τη δεκαετία του '80 και η εμβάθυνση και επέκταση της

κυριαρχίας του από τη δεκαετία του '90, η ηγεμονία των νεοφιλελεύθερων ιδεών και «αξιών», προφανώς μετατόπισαν δεξιά τον ιδεολογικό συσχετισμό δύναμης και έδωσαν ιδεολογικό χώρο στη δεξιά και την ακροδεξιά, παραδοσιακή και σύγχρονη. Ο ισχυρισμός όμως ότι αυτή η διαδικασία επιταχύνθηκε ιδιαίτερα μετά το 2019 ώστε να εξηγηθεί τη νίκη της ΝΔ και την ήττα του ΣΥΡΙΖΑ ή του ΜΕΡΑ25 είναι εντελώς αστήρικτος. Αντίθετα, ανάμεσα στο 2019 και το 2023 είχαμε σαφή δείγματα ότι η νεοφιλελεύθερη ηγεμονία ασθμαίνει: η ήττα των πολιτικών εκπροσωπήσεων της άκρας δεξιάς (με σημαίνοντα τον ρόλο του αντιφασιστικού κινήματος), η σταδιακή ανάκαμψη του κινήματος ήδη από την περίοδο της πανδημίας, κυρίως όμως το «κίνημα των Τεμπών», δεν σηματοδοτούν έναν κλιμακούμενο ιδεολογικό και πολιτικό συντηρητισμό μετά το 2019, αλλά μάλλον τα προδρομικά σημάδια μιας αντίστροφης, έστω και αργής, κίνησης του κοινωνικοϊδεολογικού εκκρεμούς.

Όμως, ο πολιτικός, προγραμματικός και ιδεολογικός λόγος τόσο του ΣΥΡΙΖΑ όσο και του ΜΕΡΑ25 ήταν εντελώς ακατάλληλοι για να γονιμοποιήσουν και να δώσουν ώθηση και περιεχόμενο στην αναδυόμενη ζήτηση ριζοσπαστικών ιδεών. Αμφότεροι, όταν εκδηλώθηκε το μαζικό «κίνημα των Τεμπών» δεν έθεσαν καν ζήτημα επανακρατικοποίησης του σιδηρόδρομου ούτε θέλησαν να στηρίξουν το κίνημα ώστε να πάμε σε εκλογές με το κίνημα στον δρόμο και με καθορισμό της πολιτικής ατζέντας απ' αυτό.

Τα δεκάδες δισ. ευρώ χρηματικών πόρων με τους οποίους η κυβέρνηση Μητσοτάκη χρηματοδότησε αδρά το κυρίαρχο μπλοκ εξουσίας είναι βέβαια μια εξήγηση για την ανθεκτικότητά του, αλλά εξήγηση εντελώς ανεπαρκής για την έκταση και τα ποιοτικά χαρακτηριστικά της ήττας του ΣΥΡΙΖΑ (ιδιαίτερα την απώλεια της εργατικής και πληβειακής του βάσης), πολύ δε περισσότερο για την ήττα του ΜΕΡΑ25.

Η ήττα του ΣΥΡΙΖΑ και του ΜΕΡΑ25, που ούτε ίδια είναι ούτε έχει πανομοιότυπες αιτίες, είναι καθαρά ήττα της πολιτικής τους ταυτότητας και στρατηγικής. Κανένα άλλοθι δεν μπορεί να αλλάξει αυτή την πραγματικότητα.

6. Η νίκη του Μητσοτάκη και η ήττα του ΣΥΡΙΖΑ και του ΜΕΡΑ25 παράγουν αποτελέσματα με πολύ ευρύτερες επιπτώσεις σε σχέση με τους τρεις αυτούς πολιτικούς χώρους αλλά και σε σχέση με την κεντρική πολιτική σκηνή συνολικά.

Είναι πολιτική ήττα για την Αριστερά συνολικά, για τους εξής λόγους:

- Διότι το κενό πολιτικής εκπροσώπησης εργατικών και πληβειακών στρωμάτων που άφησε η ήττα του ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορεί και δεν θα καλυφθεί από την Αριστερά. Εργατικά και πληβειακά στρώματα που είχαν στραφεί αριστερά από την περίοδο του αντιμνημονιακού αγώνα, τώρα μένουν έκθετα στον πολιτικό αποπροσανατολισμό, την απόσυρση από την αναζήτηση πολιτικής εκπροσώπησης γενικά ή και στρέφονται σε αλλότριες πολιτικές εκπροσωπήσεις (τη Δεξιά -πρωτιά της ΝΔ στη β' Πειραιά, τη Δυτική Αττική κ.λπ., την άκρα δεξιά, το ΠΑΣΟΚ). Αυτό είναι μια σημαντική «βλάβη» στον εργατικό ταξικό συσχετισμό δύναμης που, συνήθως δεν αναστρέφεται εύκολα και γρήγορα.
- Η μαζική στροφή των μικροαστικών στρωμάτων στη «μασίφ» υποστήριξη του Μητσοτάκη και δευτερευόντως του Ανδρουλάκη, δηλαδή η προσχώρηση της περιλάλητης «μεσαίας τάξης» στο κοινωνικό μπλοκ εξουσίας που εκπροσωπεί ο Μητσοτάκης, σε συνδυασμό με το κενό πολιτικής εκπροσώπησης εργατικών και πληβειακών στρωμάτων που δημιουργεί η ήττα του ΣΥΡΙΖΑ, σηματοδοτούν την κατάρρευση του κοινωνικού μπλοκ της εργατικής τάξης και σύμμαχων στρωμάτων που άρχισε να σχηματίζεται την περίοδο των αντιμνημονιακών αγώνων με πιο λαμπρή του στιγμή το δημοψήφισμα του Ιουλίου 2015. Η σταδιακή του αποσάθρωση, με ευθύνη του ΣΥΡΙΖΑ, τώρα δέχεται ένα αποφασιστικό πλήγμα.
- Διότι η νίκη Μητσοτάκη θα περιχαράκώσει το αστικό πολιτικό σύστημα, θα το κάνει πιο «ολιγαρχικό», αυταρχικό και ασύδοτο, θα στερήσει από την εργατική τάξη δυνατότητες να ασκεί πιέσεις και να αναζητεί εκπροσωπήσεις σε αυτό το επίπεδο.
- Διότι όλα τα προηγούμενα γίνονται, συνειδητά ή διαισθητικά, αντιληπτά από την εργατική τάξη και

την ευρύτερη κινηματική πρωτοπορία και επιδρούν αρνητικά στο ηθικό της και τη διάθεσή της για κινητοποίηση. Το να μην αξιολογούμε αυτές τις επιπτώσεις της νίκης Μητσοτάκη και να θεωρούμε ότι η ήττα του ΣΥΡΙΖΑ και του ΜΕΡΑ25 είναι μόνο δική τους υπόθεση, είναι πολιτικό λάθος. Ο συνολικός ταξικός συσχετισμός δύναμης είναι αλγεβρική σχέση κι όχι υπόθεση αριθμητικού αθροίσματος.

7. Η νίκη του ΚΚΕ, παρ' ότι αριθμητικά σημαντική για τον συγκεκριμένο πολιτικό σχηματισμό, είναι πολιτικά μικρή και ταυτόχρονα πύρρειος. Το να ξεκολλήσει από το ιστορικό χαμηλό του 5,5% και να κερδίσει 1,7 ποσοστιαίες μονάδες σε συνθήκες κατάρρευσης της επιρροής του ΣΥΡΙΖΑ και ήττας του ΜΕΡΑ25 ελαχιστοποιεί τη σημασία της. Το ΚΚΕ απέτυχε να συσπειρώσει σε αξιόλογο ποσοστό τον κόσμο της εργατικής τάξης και της Αριστεράς που απογοήτευσε ο ΣΥΡΙΖΑ - και δευτερευόντως το ΜΕΡΑ25. Αποδεικνύεται τώρα ότι όλη η πολιτική του την περίοδο 2010-2015 αλλά και μετέπειτα μέχρι σήμερα απέτυχε να οικοδομήσει δεσμούς με σημαντικά κομμάτια της εργατικής τάξης που στράφηκαν αριστερά, αλλά και με κόσμο της Αριστεράς που το 2010-2015 μετατοπίστηκε αριστερότερα από τις παλιές του πολιτικές εκπροσωπήσεις.

Τον Ιούλιο του 2015, με τη μνημονιακή στροφή και προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ, ισχυρίστηκε ότι δικαίωθηκε, αλλά το «ταμείο» έδειξε άλλα στις εκλογές του Σεπτεμβρίου 2015: κανείς άλλος, ούτε η εργατική τάξη ούτε η Αριστερά, δεν αντιλήφθηκε αυτή τη δικαίωση. Τώρα, που η επιρροή του ΣΥΡΙΖΑ σε εργατικά και πληβειακά στρώματα καταρρέει, μιλάει πάλι για δικαίωση και για νίκη, αλλά ξανά αυτή τη «δικαίωση» δεν την αντιλαμβάνεται η εργατική τάξη ούτε ο κόσμος της Αριστεράς σε αξιόλογη κλίμακα.

Τα εκλογικά αποτελέσματα είναι δείκτης πολιτικής ωριμότητας της εργατικής τάξης, αλλά μόνο όταν οι αριστεροί και οι κομμουνιστές κάνουν σωστά τη δουλειά τους. Όταν δεν την κάνουν, τότε είναι δείκτης δικής τους ανεπάρκειας. Σε όλη αυτή τη μακροπερίοδο από το 2010 μέχρι σήμερα, το ΚΚΕ απείχε από τις πολιτικές διακυβεύσεις της συγκυρίας και σε κάθε κρίσιμη καμπή λειτούργησε σαν αριστερός εγγυητής της ομαλότητας: τον Δεκέμβρη του 2008 (όταν διαβεβαίωσε την αστική τάξη και κατακεραύνωσε την εξεγερμένη νεολαία λέγοντας ότι στην «πραγματική επανάσταση δεν θα σπάσει ούτε τζάμι»), την περίοδο του αντιμνημονιακού αγώνα 2010-2015 (όταν κατήγγειλε τον στόχο για ανατροπή του αστικού-μνημονιακού πολιτικού συστήματος σαν ρεφορμιστική αυταπάτη αφήνοντας την ηγεσία Τσίπρα να αλωνίζει), στο δημοψήφισμα του 2015 (όταν αποξενώθηκε από τις διαθέσεις της εργατικής τάξης και της Αριστεράς θεωρώντας το ΟΧΙ αυταπάτη και μη μπορώντας να κινητοποιήσει ούτε έναν άνθρωπο όταν η «αυταπάτη» του εργατολαϊκού ΟΧΙ προδόθηκε), στη συνέχεια μέχρι και σήμερα θεωρώντας στην πράξη τον ΣΥΡΙΖΑ «κύριο εχθρό» (όταν η αστική τάξη είδε τους κόπους της όλης της Μεταπολίτευσης να δικαιώνονται αποκτώντας με τον Μητσοτάκη την κυβέρνηση των ονείρων της), ακόμη και πρόσφατα στην κινητοποίηση των Τεμπών (όταν αρνήθηκε να προβάλει το αίτημα επανακρατικοποίηση των σιδηροδρόμων χωρίς αποζημίωση και υπό εργατικό έλεγχο, επειδή... στον καπιταλισμό η ιδιωτική ή κρατική ιδιοκτησία δεν κάνουν διαφορά).

Για όσο διάστημα ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν κυβερνητική εναλλακτική, το ΚΚΕ θεωρούσε ότι τα πολιτικά τεστ είναι μόνο για τον ΣΥΡΙΖΑ κι όχι για το ίδιο. Τώρα όμως αυτή η περίοδος ιδιόμορφης πολιτικής ασυλίας τελειώνει. Τώρα, το ΚΚΕ θα αρχίσει να περνά το δικό του πολιτικό τεστ χωρίς την πολυτέλεια άλλοθι. Τώρα πρέπει να αποδείξει όχι την ακαταλληλότητα του ΣΥΡΙΖΑ ή της υπόλοιπης Αριστεράς (των «οπορτουνιστών»), αλλά τη δική του καταλληλότητα ως ηγεσίας στον αγώνα, ως ηγεσίας που μπορεί να εμπνεύσει, να ηγηθεί και να οργανώσει νικηφόρους κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες. Και το τεστ αυτό θα γίνεται όλο και πιο απαιτητικό και σκληρό για το ΚΚΕ, καθώς είναι πολύ μεγάλο για να συμπεριφέρεται σαν ομάδα σοσιαλιστικής προπαγάνδας και είναι πλέον αρκετά μόνο -και μικρό, με δική του ευθύνη- για να ρίχνει το φταίξιμο σε άλλους.

8. Η ήττα του ΜΕΡΑ25 δεν έχει κανένα ελαφρυντικό. Ηττήθηκε καθαρά εξαιτίας της πολιτικής και προγραμματικής του φυσιογνωμίας. Αν ο ΣΥΡΙΖΑ ηττήθηκε επειδή δεν έπεισε ότι η μνημονιακή του

πολιτική ήταν μια παρένθεση, το ΜΕΡΑ25 ηττήθηκε γιατί δεν έπεισε ότι η «πρώτη φορά ρήξη» μπορούσε να έχει το πρόσωπο του σχεδίου «Δήμητρα» και θολών νομισματικών εμπνεύσεων.

Ο αταξικός-διαταξικός και ελιτίστικος χαρακτήρας αυτής της «ρήξης» έγινε, έστω διαισθητικά και ενστικτωδώς, αντιληπτός και τιμωρήθηκε από τον κόσμο της Αριστεράς. Η αριστερή πολιτική αν δεν είναι ταξική, τότε είναι αναπόδραστα σοσιαλδημοκρατική. Και μάλιστα, στη σημερινή ιστορική συγκυρία, δεν μπορεί να είναι καν η μεταπολεμική σοσιαλδημοκρατική πολιτική της αναδιανομής και του κοινωνικού κράτους. Το ΜΕΡΑ25 το απέδειξε αυτό με το να μη βάλει στο κέντρο της πολιτικής του την αναδιανομή εις βάρος των κερδών και υπέρ της εργασίας, με το να μην τολμήσει καν να θέσει το αίτημα για κρατικοποίηση του σιδηρόδρομου την περίοδο του «κινήματος των Τεμπών», με το να μη θίξει τις συντεταγμένες του «υπερ-μνημονίου» του 2018 (χρέος και πρωτογενή πλεονάσματα). Τον Σεπτέμβριο του 2015 ηττήθηκε πολιτικά η αριστερή διαφωνία με την ηγεσία Τσίπρα στη μορφή της ΛΑΕ, το 2023 ηττήθηκε η ετεροχρονισμένη εκδοχή αριστερής διαφωνίας με την ηγεσία Τσίπρα στη μορφή του ΜΕΡΑ25. Η προσθήκη «Συμμαχία για τη Ρήξη» είναι μια ήττα μέσα στην ήττα.

Η ήττα του ΜΕΡΑ25-Συμμαχία για τη Ρήξη είναι επίσης ήττα, κι αυτό είναι σημαντικό κρατούμενο, μιας πολιτικής φόρμουλας για την ανασυγκρότηση της Αριστεράς με σοσιαλδημοκρατική δομή προγράμματος, με κατεύθυνση το «πλατύ κόμμα» και με διαταξική και αφηρημένα ριζοσπαστική φυσιογνωμία. Στις εκλογές του 2023 κατέρρευσαν ταυτόχρονα η «κύρια» εκδοχή ΣΥΡΙΖΑ και οι εκδοχές αριστερών αντιπολιτεύσεων της ΛΑΕ και του ΜΕΡΑ25. Η απόδοση της ήττας του ΜΕΡΑ25-Συμμαχία για τη Ρήξη στην υποτιθέμενη συντηρητική στροφή της κοινωνίας μετά το 2019 είναι εντελώς αστήρικτη, αλλά και ανέντιμη. Η Αριστερά μονίμως τροφοδοτείται από πόρους του κινήματος, όπως πρόσφατα από το «κίνημα των Τεμπών», και μονίμως τους σπαταλά. Δεν δικαιούται να απαιτεί τη διαρκή της τροφοδοσία από πόρους του κινήματος για να αναπαράγει διαρκώς τα ίδια λάθη – οφείλει να κοιτάξει τον εαυτό της στον καθρέφτη.

Σε ένα τέτοιο τοπίο ηττών όλων των εκδοχών του πάλαι ποτέ ενιαίου ΣΥΡΙΖΑ, το ΚΚΕ και η αντικαπιταλιστική Αριστερά απομένουν οι μόνοι αριστεροί χώροι – σχηματισμοί που ενώ δεν έχουν νικήσει, δεν έχουν ταυτόχρονα ηττηθεί εκλογικά. Δεν μας είναι αδιάφορος ο συνολικός συσχετισμός δύναμης της Αριστεράς, όπου οι δυνάμεις του ΚΚΕ είναι ο μαζικός πυλώνας.

Ταυτόχρονα, η πολιτική γραμμή και στάση του ΚΚΕ (όπως εκτέθηκε συνοπτικά στα προηγούμενα) είναι εχθρική σε οποιοδήποτε σχέδιο ανασυγκρότησης της Αριστεράς και του κινήματος. Αν αυτή η γραμμή αλλάξει, τότε θα χρειαστεί επανατοποθέτηση. Υπό τις παρούσες συνθήκες, όμως, η καλλιέργεια κλίματος πολιτικής «συμπάθειας» προς το ΚΚΕ αποτελεί επιβράβευση μιας σεχταριστικής και συντηρητικής γραμμής και πολιτικής στάσης μέσα στην Αριστερά και λειτουργεί εκφυλιστικά και σαν ανάχωμα ενάντια στις διαδικασίες ανασυγκρότησης της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

9. Οι συλλογικότητες της αντικαπιταλιστικής αριστεράς που συμμετείχαν στις εκλογές δε θα πρέπει να είναι καθόλου ικανοποιημένες από τη στασιμότητα, ή την ελάχιστη άνοδό τους. Η εκλογική απόδοση του “μηδέν κόμμα κάτι” αποτελεί μια σταθερή αποτυχία. Υπάρχει μια μεγάλη αναντιστοιχία με τις ανάγκες της περιόδου, αλλά και με την κινηματική, αγωνιστική και γενικά πολιτική τους αξία.

Ένας σοβαρότερος από ποτέ κύκλος διαλόγου πρέπει να ξεκινήσει αμέσως μετά τις εκλογές. Αν μιλάμε για πολιτική συγκρότηση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς κι όχι απλά για συγκέντρωση δυνάμεων σε κινηματικές μάχες, το δίκαιο αίτημα της ενότητας υπερκαθορίζεται από τις πολιτικές, προγραμματικές και στρατηγικές προϋποθέσεις.

Το ΜΕΡΑ25 - Συμμαχία για τη Ρήξη είναι το ζωντανό παράδειγμα μιας ήττας που οφείλεται ακριβώς σε αυτή την «παράβλεψη». Μάλιστα, η ήττα του ΜΕΡΑ25-Συμμαχία για τη Ρήξη προεκτείνεται σε ήττα αντιλήψεων και μέσα στην αντικαπιταλιστική Αριστερά που σχετικοποιούν σημαντικά στοιχεία του

αντικαπιταλιστικού προγράμματος (όπως οι θέσεις για τον ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό και τον πόλεμο, τον ελληνο-τουρκικό ανταγωνισμό, το προσφυγικό και την «προστασία των συνόρων» κ.λπ.) στο όνομα του «όλοι μαζί».

Όσον αφορά την «ΠΟ Κόκκινο Νήμα», καλούμε ξανά για κριτική ψήφο στην **ANTAPΣYA** στις εκλογές της 25ης Ιουνίου, ως μορφή πολιτικής δέσμευσης και διαθεσιμότητας για την υπερ-επείγουσα συζήτηση μετά τις εκλογές για τη συγκρότηση ενός νέου αντικαπιταλιστικού μετώπου-υποκειμένου.

10. Η εκτίμησή μας ότι τα εκλογικά αποτελέσματα συνιστούν πολιτική ήττα για την Αριστερά με δυσμενείς συνέπειες για τους όρους πολιτικής εκπροσώπησης της εργατικής τάξης και για το κίνημα, συμβαδίζει με τη δεύτερη βασική μας εκτίμηση ότι δεν υπάρχει νέα συντηρητική στροφή στην κοινωνία μετά το 2019 που να εξηγεί αυτή την ήττα.

Η νίκη του Μητσοτάκη δεν είναι «μακράς πνοής» ούτε συντριπτική, γιατί:

- Οφείλεται κατά ένα σημαντικό μέρος της σε ευνοϊκές συγκυρίες που του επέτρεψαν να λιπάνει τους αρμούς του κοινωνικού μπλοκ εξουσίας που τον στηρίζει με τεράστιους χρηματικούς πόρους χρηματοδοτημένους από υψηλά ελλείμματα, από τους πόρους του Ταμείου Ανάκαμψης και από τα υψηλά κέρδη του επιχειρηματικού τομέα χάρη στη συμπίεση του κόστους εργασίας και τις ασύδοτες εκδοχές της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Με την επάνοδο στη δημοσιονομική πειθαρχία, αυτά τα περιθώρια θα στενέψουν αρκετά.
- Ένα 10% από το συνολικό του ποσοστό αποφάσισε (σύμφωνα με τα δεδομένα των exit polls) να ψηφίσει Μητσοτάκη την τελευταία βδομάδα ή και την τελευταία μέρα – κάτι που αποκαλύπτει μειωμένο και άρα επισφαλή βαθμό συναίνεσης.
- Γιατί παραμένουν όλοι οι λόγοι που οδήγησαν στο ξέσπασμα του κινήματος των Τεμπών. Οι κοινωνικές διεργασίες που οδήγησαν στην πτώση της πολιτικής επιρροής της ΔΑΠ στα πανεπιστήμια, στον «εμφύλιο» στη νεολαία (όπου ο νεοφιλελεύθερος κυνισμός συναντά ισομεγέθη αντίσταση από ένα τμήμα της που «ψάχνεται» σε ριζοσπαστικές κατευθύνσεις) ή στο κίνημα των Τεμπών δεν παραγράφονται.
- Γιατί ευνοήθηκε αφάνταστα από την ψοφοδεή πολιτική στάση του ΣΥΡΙΖΑ και τη στρατηγική του ΜΕΡΑ25-Συμμαχία για τη Ρήξη.
- Γιατί -ίσως το σημαντικότερο- η διεθνής οικονομική συγκυρία «μυρίζει μπαρούτι» και άρα θα εντείνει τις πιέσεις στην ελληνική οικονομία με διάφορους τρόπους.

Παραμένει όμως πολιτική ήττα για την Αριστερά συνολικά, με δυσμενείς συνέπειες για το κίνημα. Αυτές οι συνέπειες θα είναι πιο έντονες το πρώτο διάστημα μετά τις εκλογές, αλλά σε καμία περίπτωση δεν θα είναι συντριπτικές ή μακροχρόνιες. Το κίνημα μπορεί να ανακάμψει, και μάλιστα πιο σύντομα απ' όσο φοβούνται πολλοί, αλλά η Αριστερά δεν έχει δικαίωμα να σπαταλά αενάως τους αγωνιστικούς του πόρους αναπαράγοντας τα λάθη της και διαδοχικούς πολιτικούς κύκλους ήττας. Απαιτείται στροφή ευρύτερων δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς σε ένα αντικαπιταλιστικό σχέδιο, στη συγκρότηση μαζικού αντικαπιταλιστικού μετώπου - υποκειμένου. Οι δυνάμεις της διεθνιστικής-επαναστατικής αριστεράς πρέπει να παίξουν τον ρόλο τους σε αυτή την κατεύθυνση.

Πηγή: redtopia.gr